

Κάτω το «Πρόγραμμα Σταθερότητας» της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ! Για την Σφυρηλάτηση Ενός Πολυεθνικού, Επαναστατικού Εργατικού Κόμματος!

Αθήνα, 28 Απριλίου: οι προσπάθειες από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να μεταθέσει το βάρος του τεράστιου χρέους της αστικής τάξης πάνω στις πλάτες των εργαζομένων έχει οδηγήσει σε μία λυσσασμένη αντίσταση από δεκάδες χιλιάδες εργάτες και συνταξιούχους. Τον Φεβρουάριο και τον Μάρτη γενικές απεργίες σε όλη την Ελλάδα και δυο μέρες απεργίας τον Απρίλη παρέλυσαν επαναλαμβανόμενα την χώρα κλείνοντας τις μεταφορές, τα σχολεία, τις τράπεζες και κυβερνητικά κτίρια. Η αντίδραση των εργατών στο βάρβαρο «πρόγραμμα σταθερότητας» του ΠΑΣΟΚ – που τέθηκε ως προϋπόθεση για το όποιο πακέτο βοήθειας από την ΕΕ και το ΔΝΤ – ήταν: «Δεν θα πληρώσουμε!» Τον Μάρτη, εξαγριωμένοι εργάτες κατέλαβαν κυβερνητικά κτίρια, συμπεριλαμβανομένου του Εθνικού Τυπογραφείου όπου ήθελαν να σταματήσουν το τύπωμα του νομοσχεδίου που έθετε σε εφαρμογή το πρόγραμμα λιτότητας. Οι εργάτες της Ολυμπιακής έκλεισαν την κεντρική αρτηρία της Αθήνας, την Πανεπιστημίου, για αρκετές μέρες διαμαρτυρόμενοι για τις μειώσεις.

Το «πρόγραμμα σταθερότητας» του ΠΑΣΟΚ περιλαμβάνει το χάσιμο χιλιάδων θέσεων εργασίας, την αύξηση του έτους συνταξιοδότησης και την μαζική αύξηση του κόστους ζωής ως αποτέλεσμα της μείωσης των μισθών, της αύξησης των φόρων και την αύξηση των τιμών του πετρελαίου και των άλλων ειδών πρώτης ανάγκης. Οι απεργίες και οι διαμαρτυρίες έχουν ξεκάθαρα δείξει την δυναμική τεράστια κοινωνική δύναμη της εργατικής τάξης. Αυτή η δύναμη μπορεί και πρέπει να κινητοποιηθεί για τα συμφέροντα των ίδιων των εργατών, να ανταποδώσουν τις επιθέσεις της κυβέρνησης αλλά επίσης να ανοίξουν την πιθανότητα αντιμετώπισης ενάντια σε ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Ένα μεγάλο εμπόδιο όμως σε μια τέτοια αντιμετώπιση είναι η επίσημη ηγεσία των εργατικών σωματείων – και η φιλοπασοκική ηγεσία

της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ και το ελεγχόμενο από τους Σταλινικούς ΠΑΜΕ – που προωθούν την ταξική συνεργασία και τον ελληνικό εθνικισμό, δένοντας έτσι την εργατική τάξη με τους εκμεταλλευτές της.

Ενώ ο θυμός που ξεχειλίζει στη βάση έχει αναγκάσει τους γραφειοκράτες του ΠΑΣΟΚ στα σωματεία να καλέσουν απεργίες, έχουν πολλές φορές εκφράσει την υποστήριξή τους προς την κυβέρνηση και το κάλεσμά της για θυσίες. Από τη μία ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Παπασπύρος είπε: «Η κατάσταση είναι δύσκολη για όλους, για την οικονομία, για την κυβέρνηση, για τους εργαζομένους, για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Απαιτείται συνεχής ανάλυση και εκτίμηση από όλους» (*Το Βήμα*, 14 Φεβρουαρίου) και από την άλλη η ΓΣΕΕ αρνήθηκε να συμμετέχει στις απεργίες στις 21 και 22 Απριλίου. Η γραφειοκρατία των εργατικών σωματείων αναζητά να βρει υποστήριξη από την εργατική τάξη για την κυβέρνηση με το να διακινεί το ψέμα ότι το ΠΑΣΟΚ είναι «σοσιαλιστικό» κόμμα. Σε αυτό τους δίνουν βοήθεια και οι ρεφορμιστές όπως το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ) οι οποίοι υποστηρίζουν ότι το ΠΑΣΟΚ είναι ένα ρεφορμιστικό εργατικό κόμμα. Δεν είναι τίποτα τέτοιο. Από την έναρξή του το ΠΑΣΟΚ έχει υπάρξει ένα αστικό – λαϊκίστικο κόμμα – ένα εργαλείο του ταξικού εχθρού, όχι λιγότερο από ότι είναι και η ΝΔ.

Είναι απαραίτητο να σφυρηλατήσουμε μία νέα, επαναστατική, ηγεσία των σωματείων βασισμένη στην κατανόηση ότι δεν υπάρχουν κοινά συμφέροντα ανάμεσα στο προλεταριάτο και στους καπιταλιστές εκμεταλλευτές. Εμείς οι εργάτες πρέπει να παλέψουμε για ότι χρειαζόμαστε, όχι για ότι τα αφεντικά λένε ότι μπορούν να δώσουν. Η ελληνική καπιταλιστική τάξη έχει φέρει τη χώρα στο χείλος της χρεοκοπίας και είναι τώρα αποφασισμένη να κάνει την εργατική τάξη να πληρώσει για την οικονομική

κρίση. Εμείς λέμε όχι! Στο διάολο με το «πρόγραμμα σταθερότητας» της κυβέρνησης!

Το είδος της ηγεσίας για ταξική πάλη που θέλουμε να χτίσουμε θα πάλευε για μια σειρά μεταβατικών διεκδικήσεων, οι οποίες αρχίζουν, όπως εξηγεί ο Τρότσκι στο *Μεταβατικό Πρόγραμμα* που γράφτηκε το 1938, από την παρούσα συνείδηση της εργατικής τάξης και τους καθημερινούς αγώνες της ενάντια στα αφεντικά και στην κυβέρνηση, και οδηγούν στο στόχο της προλεταριακής επανάστασης. Σύμφωνα με ένα άρθρο στην *Ελευθεροτυπία* στις 21 Μαρτίου: «η αύξηση των ανέργων ξεπέρασε τις 150.000 άτομα στο τέλος του 2009. Στην πράξη είναι πολύ μεγαλύτερη, αν μετρηθούν όσοι εργάζονται λίγες ώρες την εβδομάδα...». Στο ίδιο άρθρο ο υπουργός Εργασίας, Ανδρέας Λοβέρδος, εκτίμησε ότι η ανεργία θα φουντώσει στο 12% τον Μάρτιο. Στην πραγματικότητα η ανεργία είναι πολύ μεγαλύτερη, «Η ΓΣΕΕ υποστηρίζει ότι το στατιστικό 11,3% αντιστοιχεί σε πραγματική ανεργία που προσεγγίζει το 17,5% και ο αριθμός των ανέργων τα 800.000 άτομα» (*Καθημερινή*, 21 Απριλίου). Η ανεργία έχει χτυπήσει δυνατώτερα τις γυναίκες και τους νέους. Με βάση την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία η ανεργία είναι τέσσερις φορές υψηλότερη για τις γυναίκες και περίπου 25.8 τοις εκατό ανάμεσα στους νέους. Για να πολεμηθεί η μαζική ανεργία είναι απαραίτητο να απαιτήσουμε να μοιραστεί η δουλειά που υπάρχει, χωρίς μείωση των μισθών και για ένα μαζικό πρόγραμμα δημοσίων έργων. Για να προστατευτούν έστω και τα υπάρχοντα επίπεδα διαβίωσης – ήδη ανάμεσα στα χαμηλότερα της Ευρώπης – οι εργάτες πρέπει να απαιτήσουν οι μισθοί να είναι συνδεδεμένοι με τον πληθωρισμό. Για να ξεσκεπαστεί η εκμετάλλευση, η κλοπή και η απάτη των καπιταλιστών ιδιοκτητών και η εξαπάτηση των τραπεζών, ο Τρότσκι υποστήριξε ότι οι εργάτες πρέπει να απαιτήσουν οι καπιταλιστές να ανοίξουν τα βιβλία τους «να παρουσιάσει μπροστά σε ολόκληρη την κοινωνία, την παράλογη σπατάλη ανθρώπινης εργασίας που είναι το αποτέλεσμα της καπιταλιστικής αναρχίας και το γυμνό κυνήγι του κέρδους.» (*Μεταβατικό Πρόγραμμα*, Εκδόσεις ΑΛΛΑΓΗ, Αθήνα 1985). Θέτοντας το σύνθημα για την απαλλοτρίωση κλάδων της βιομηχανίας ζωτικών για την εθνική ύπαρξη ή των πιο παρασιτικών των καπιταλιστών ηγετών, ο Τρότσκι υπογράμμισε ότι ένα τέτοιο αίτημα πρέπει απαραίτητα να συνδέεται με την πάλη για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη, ενάντια στους ρεφορμιστές παραπλανητές για τους οποίους το κάλεσμα για εθνικοποιήσεις

ήταν απλά μία συνταγή για να ξελασπώσουν τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις.

Σε αντίθεση με τους καπιταλιστές και τους ρεφορμιστές αντιπροσώπους τους, ο Τρότσκι υποστήριξε:

«Αν ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να ικανοποιήσει τα αιτήματα που με αδήριτη αναγκαιότητα ξεπηδούν από τις συμφορές που ο ίδιος γεννάει, τότε να τον συντρίψουμε! Το “πραγματοποιησιμο” ή το “απραγματοποίητο” των αιτημάτων είναι, στην προκειμένη περίπτωση, ένα ζήτημα συσχετισμού των δυνάμεων, που δεν μπορεί να αποφασιστεί παρά μέσα στην πάλη. Διαμέσου αυτής της πάλης, οι εργάτες ανεξάρτητα από το ποιες μπορεί να είναι οι άμεσα πραχτικές επιτυχίες τους, θα φτάσουν πιο εύκολα στην κατανόηση της αναγκαιότητας να συντρίψουν την καπιταλιστική σκλαβιά.» (*Όπως παραπάνω*)

Κάτω ο Εθνικός Σοβινισμός! Για Ενότητα των Εργατών Ενάντια στα Αφεντικά!

Η πάλη για να κινητοποιήσεις την εργατική τάξη σε μάχη για τα ταξικά της συμφέροντα πρέπει να περιλαμβάνει την μάχη ενάντια σε όλες τις μορφές διακρίσεων. Κλειδί στη σφυρηλάτηση της ενότητας της εργατικής τάξης είναι η πάλη ενάντια στη ρατσιστική καταπίεση των μεταναστών. Οι μετανάστες εργάτες από την Αλβανία, την Νότια Ασία, την Αφρική και αλλού αποτελούν ένα κεντρικό συστατικό της εργατικής τάξης στην Ελλάδα οι οποίοι πρέπει να ενταχθούν σε κοινή πάλη δίπλα-δίπλα με τους Έλληνες ταξικούς αδερφούς τους. Για να εμποδιστεί να γίνουν οι ξένοι εργάτες οι απόδιομπομπαίοι τράγοι των καπιταλιστών για την οικονομική κρίση, το εργατικό κίνημα πρέπει να παλέψει για πλήρη πολιτικά δικαιώματα για όλους τους μετανάστες! Όχι απελάσεις!

Ο δηλητηριώδης ρατσισμός του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους φανερώθηκε πρόσφατα στην παρέλαση στις 25 Μαρτίου για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας στην Αθήνα, όταν μία μονάδα των ελληνικών ειδικών δυνάμεων (Ο.Υ.Κ.) βιντεοσκοπήθηκε να τραγουδάει ρατσιστικά συνθήματα ενάντια σε Αλβανούς, Μακεδόνες και Τούρκους. Αυτό το βίντεο αργότερα αναρτήθηκε στο Youtube και οδήγησε σε διαμαρτυρίες Αλβανών στην Αθήνα. Ο σοβινισμός προς τους Βαλκάνιους γείτονές της και προς τις εθνικές μειονότητες μέσα στα ίδια της τα σύνορα είναι κάτι που χρησιμοποιείται από την ελληνική αστική τάξη, όπως επίσης και από όλες

τις αστικές τάξεις στην περιοχή, για να κρατήσουν τη μία εργατική τάξη ενάντια στην άλλη και να διατηρήσουν την ηγεσία του κεφαλαίου. Στην ιδρυτική μας διακήρυξη η Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας (ΤΟΕ) έγραψε: «Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των καταπιεσμένων εθνοτήτων και των μεταναστών είναι τα μόνα μέσα με τα οποία το προλεταριάτο, που αποτελείται από εργάτες διαφορετικών εθνοτήτων, μπορεί να ενωθεί στην πάλη για σοσιαλιστική επανάσταση.» Αναγνωρίζοντας ότι το Μακεδονικό ζήτημα είναι μια δοκιμασία για την αυθεντικότητα οποιουδήποτε γκρουπ στην Ελλάδα ισχυρίζεται πως είναι διεθνιστικό, γράψαμε: «Η ΤΟΕ υπερασπίζεται τα εθνικά δικαιώματα της Μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματός τους να φτιάξουν το δικό τους κράτος ή να ενωθούν με το υπάρχον Μακεδονικό κράτος. **Πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα για όλες τις εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα! Για μια Βαλκανική σοσιαλιστική ομοσπονδία!**»

**Κάτω η ΕΕ των Αφεντικών!
Για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες
της Ευρώπης!**

Το πρόγραμμα λιτότητας της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι μία γεύση του τι τα αφεντικά σε όλη την Ευρώπη έχουν φυλαγμένο για την εργατική τάξη καθώς αναζητούν να αυξήσουν το ρυθμό του κέρδους. Η προϋπόθεση για ένα «πακέτο σωτηρίας» από ΕΕ/ΔΝΤ για τους Έλληνες καπιταλιστές είναι μια μαζική επίθεση προς τους Έλληνες εργάτες.

Ως Μαρξιστές στεκόμαστε αμείλικτα ενάντια στην ΕΕ, ένα ιμπεριαλιστικό εμπορικό μπλοκ μέσα στο οποίο εκφράζονται τα συγκρουόμενα συμφέροντα των κυρίαρχων ευρωπαϊκών αστικών κρατών· είναι επίσης ένα όχημα για τη συνεργασία των Ευρωπαϊών καπιταλιστών ενάντια στην εργατική τάξη και ενάντια στους μετανάστες. Η αντίθεσή μας στην ΕΕ, βασισμένη σε προλεταριακό διεθνισμό, είναι αντίθετη με τις επιθέσεις του ΚΚΕ στην ΕΕ οι οποίες βασίζονται σε χυδαία συνθηκολόγηση με τον ελληνικό εθνικισμό. Σε ένα άρθρο στο *Ριζοσπάστη* στις 17 Απριλίου, το ΚΚΕ με αυθάδεια εξέφρασε ανησυχία ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ίσως υποτιμάει την υπεράσπιση της Ελλάδας και ανησυχεί για τα σύνορά με την Τουρκία στην θάλασσα του Αιγαίου, γράφοντας ότι η ηγέτης του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα «επανάλαβε τις ανησυχίες του Κόμματος ότι το βάθεμα της ενσωμάτωσης της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς και σχεδιασμούς έχει στρώ-

σει το έδαφος για διευθετήσεις σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας και της αμυντικής της ικανότητας.» Συμπλήρωσε ότι «Τώρα ανησυχούμε πρόσθετα για το Αιγαίο.» Και ενώ η ομοσπονδία εργατικών σωματείων του ΠΑΜΕ που ελέγχεται από το ΚΚΕ θέτει συνθήματα τάξης εναντίον τάξης όπως «Είτε με το κεφάλαιο είτε με τους εργάτες», την ίδια στιγμή κάνει έκκληση για πατριωτισμό διακηρύσσοντας σε πανό «Ξεσηκωμός να μην πωχεύσει ο λαός αυτό είναι πατριωτισμός». Τέτοιος εθνικισμός είναι δηλητηριώδης για την ταξική συνείδηση και αντιτίθεται στον προλεταριακό διεθνισμό. Εξυπηρετεί στο να βάλει τους εργάτες στην Ελλάδα ενάντια στους εργάτες σε άλλες χώρες και ενισχύει το ρατσισμό κατά των μεταναστών. Κάθε αποτελεσματική πάλη ενάντια στις επιθέσεις των αφεντικών πρέπει να ξεκινάει με την κατανόηση ότι οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα. Αυτό που χρειάζεται είναι διεθνής εργατική αλληλεγγύη σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση ενάντια στο κεφάλαιο. Η ΕΕ είχε αρχικά δημιουργηθεί ως παράρτημα του ΝΑΤΟ καθώς η Αμερική επιχειρούσε να δυναμώσει η Δυτική Ευρώπη ενάντια στη Σοβιετική Ένωση. Σήμερα είναι ένα ασταθές παράρτημα για τις οικονομικές, στρατιωτικές και πολιτικές προτεραιότητες των Ευρωπαίων καπιταλιστών. Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (ICL) πάλεψε μοναδικά μέχρι τέλους για την στρατιωτική υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης και των παραμορφωμένων εργατικών κρατών της Ανατολικής Ευρώπης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την εσωτερική αντεπανάσταση. Παλέψαμε για εργατική πολιτική επανάσταση να εκδιωχθούν οι Σταλινικές γραφειοκρατίες των οποίων η συμφιλίωσή τους με τον ιμπεριαλισμό υπονόμευσε την υπεράσπιση των εργατικών κρατών. Αυτό είναι σήμερα το πρόγραμμά μας για τα εναπομείναντα εργατικά κράτη – Κίνα, Βιετνάμ, Κούβα και Βόρεια Κορέα.

Η υπάρχουσα παγκόσμια οικονομική κρίση αποτελεί μία πολύ δυνατή επιβεβαίωση της μαρξιστικής ανάλυσης της καπιταλιστικής κοινωνίας και της ανάγκης για σοσιαλιστική επανάσταση για να εκδιώξει τον κύκλο ακμής και παρακμής του καπιταλισμού και να εγκαθιδρύσει μία ορθολογική, σχεδιασμένη οικονομία στην οποία η παραγωγή είναι για τις ανθρώπινες ανάγκες, όχι για τα κέρδη μιας χούφτας υπερβολικά πλούσιων εκμεταλλευτών. Καμία ποσότητα μαστορέματος με το υπάρχον σύστημα δεν μπορεί να το στρέψει στο να εξυπηρετεί τις ανάγκες του προλεταριάτου και των καταπιεσμένων.

Καθώς οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν την καταστροφή, το περισσότερο που μπορούν να προτείνουν ρεφορμιστικά γκρουπ όπως το ΣΕΚ είναι παθητικές εκκλήσεις προς την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να «φορολογήσει τους πλούσιους». Τέτοιες προτάσεις, προερχόμενες από ρεφορμιστές όπως το ΣΕΚ, θέτουν την πιθανότητα μιας θεμελιώδους αναδιανομής του πλούτου χωρίς να ξεφορτωθούμε το καπιταλιστικό σύστημα. Η αστική τάξη έχει στην διάθεσή της την αστυνομία, τα δικαστήρια και τον στρατό – τα ένστολα σώματα αντρών που καθιστούν τον πυρήνα του καπιταλιστικού κράτους – για να

διεξάγει πόλεμο στην εργατική τάξη ώστε να αυξήσει τα κέρδη της. Αυτό που χρειάζεται είναι μια σοσιαλιστική επανάσταση να ανατρέψει το καπιταλιστικό κράτος και να το αντικαταστήσει με ένα εργατικό κράτος για να θέσει τις βάσεις για το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Γι' αυτό χρειάζεται να χτιστεί ένα επαναστατικό εργατικό κόμμα – ένα κόμμα όπως αυτό των Μπολσεβίκων του Λένιν και του Τρότσκι το οποίο θα παλέψει για μια εργατική κυβέρνηση.

Η ΤΟΕ, ως το ελληνικό συμπαθών τμήμα της ICL, αναζητά να χτίσει αυτό το κόμμα.

Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας (ΤΟΕ) / ΔΚΕ

T.Θ. 8274

T.K. 10010

Spartacist@hotmail.com

www.icl-fi.org